

We schieten vanaf de heup en hebben de rode kaart binnen handbereik

Column Nederlands Dagblad 30 december 2016

Ik kreeg deze maand voor het eerst van mijn leven een motie van wantrouwen aan mijn broek: een kersvers lid van de Vereniging van Eigenaars van onze flat diende tegen mij en de rest van het bestuur een motie van wantrouwen in, omdat we een in 2032 (!) dreigend tekort in het onderhoudsfonds niet op zijn manier wilden dekken. Bij gebrek aan steun ging de motie snel van tafel, maar ik was toch echt even beduusd over dat plotsklaps opzeggen van het vertrouwen.

Nog veel beduusder zal de Tweede-Kamerfractie van de ChristenUnie zijn geweest, toen partijleden vorige week hun boosheid over de nee-stem tegen het Oekraïneverdrag de vrije loop lieten. ‘Opportunistisch’, ‘een knieval voor het populisme’ en ‘onwaardig gedraai’ waren nog de mildste verwijten. Sommigen waren ‘compleet het vertrouwen kwijt’ of voelden zich - in de taal van Jan Roos c.s. - zelfs ‘verraden’. ‘Mijn stem krijgt de ChristenUnie niet meer’, riepen sommigen. Hallo, zeg! Alsof de partij zij aan zij met D66 was gaan ijveren voor de Voltooid-Leven-pil.

Shocking

Dat ChristenUnie-leden opeens het vertrouwen in Gert-Jan Segers c.s. kwijt zijn, vind ik shocking. Ik kan me in beide standpunten inleven (met een lichte neiging naar dat van de fractie) en met een goed partijdebat is niks mis. Maar die korte lontjes en die felle toon, daar schrik ik van. Pats, opeens is het vertrouwen weg. Ook in de kerk soms. Je bent zo goed als je laatste preek, zei een predikant laatst. Gisteren waren ze nog blij met je, vandaag ben je voor de vrouw in het ambt en dus ‘gezwicht voor de tijdgeest’, en hup, weg is het vertrouwen. Vandaag hosanna, morgen ... Het wantrouwenvirus dat Jan Terlouw recent in de samenleving aanwees, lijkt ook in onze bloedbaan te zitten: we schieten vanaf de heup en hebben de rode kaart onder handbereik.

De weg van Jakobus staat daar haaks op: ‘wees haastig om te luisteren, traag om te spreken en traag in het kwaad worden’. Dat helpt om christelijk van mening te verschillen. Begrijp me goed, dat is geen oproep tot stilzwijgen of softheid. Als Jezus Christus vervluchtigt in vage vrijzinnige praatjes, als het Woord van God buitenspel wordt gezet en het gevoel de doorslag geeft of als mensen die zich door Jezus gered weten, worden uitgesloten van zijn Lichaam en zijn Tafel, sijpelt het vertrouwen weg en kan er een tijd van verzet en zelfs van afscheid komen. Maar ook dan pas na de lange weg van vragen - Begrijp ik jou goed? Versta ik de Bijbel goed? -, luisteren en doorpraten in plaats van de korte klap van ‘het staat er toch’, ‘ik voel dit nu eenmaal zo’ of ‘ik pik dit niet meer’.

Bruggen slaan

Terug naar de ChristenUnie. Mijn vertrouwen in die partij is niet gebaseerd op hun kijk op Europa, want die vind ik vaak te kritisch. Het steekt dieper: ik heb geproefd dat Segers c.s. ook in de politiek Jezus willen volgen en zich laten leiden door Gods goede geboden en

beloften. Daar zijn handenvol praktijkvoorbeelden van en daar kijk ik naar, als ik het een keer oneens met hen ben. En ik kijk vooral naar de dragende visie: kloven overbruggen, toekomst bieden aan de generaties na ons, recht doen aan armen en kwetsbaren. Dat heeft mijn hart! Ik probeer te doen wat ik bijna 50 jaar geleden meemaakte in een congresdebat over de toen net verschenen Open Brief: de opmaat naar de scheuring, waaruit de Nederlands Gereformeerde Kerken ontstonden. De kerkelijke kemphanen aan tafel, veel studenten er omheen. Toen het hard tegen hard ging, zei de allesbehalve softe ds. Jelle Faber uit Rotterdam: 'Toen ik die Open Brief las, ben ik eerst alles gaan onderstrepen waar ik het mee eens was. Van daaruit ben ik de passages gaan duiden, waarbij ik eerst steigerde. Daardoor kantelde het beeld voor mij'. Die stijl van bruggen slaan en bouwen aan vertrouwen ben ik nooit vergeten, al blijft het een levenslang leerproces. Woorden zijn een 'dodelijk venijn', zegt Jakobus. Of, zoals het ooit op de Amnesty-poster in mijn EO-kamer stond: 'Als niemand luistert naar niemand, vallen er straks doden in plaats van woorden'. Wie ooit een kerk- of partijconflict meemaakte, weet hoe waar dat is.

<https://www.nd.nl/ opinie/columns/629701/we-schieten-vanuit-de-heup-en-hebben-de-rode-kaart-onder-handbereik>